

Grootheid schuilt in eenvoud. Maar vind maar eens die simpele woorden die toch voor de lezer een wereld van schoonheid doen opengaan. Die hem plotseling de diepe waarheid en heerlijkheid op het spoor doen komen. Het is een opdracht die Hedwig Van Peteghem ter harte neemt. Elke week pent hij een column neer in het parochieblad van Brasschaat, nu gebundeld in *Opkikkertjes*, uitgegeven bij Halewijn.

Lieve Wouters

'Een kleine dia is een...? Juist, een dia-ken'

HEDWIG Van Peteghem is met zijn columns in goed gezelschap. Tilly Stuckens, oud-journaliste van *De Standaard*, deed het hem al voor in het parochieblad van Merchtem. Ook haar wekelijkse rubriek werd gebundeld en uitgegeven bij Halewijn (*Het jaar van de gans*, 2004). Net als Stuckens vertrekt Van Peteghem van de eenvoudige dingen des levens om de lezer vervolgens te verrassen met een geestige pointe. De titel kon dan ook niet beter worden gekozen: 's mans columns zijn jaarlijk *Opkikkertjes*. Geschikte vakantielectuur dus. Hou er eentje voor elke dag. Je komt gegarandeerd tot rust. En is dat niet wat je in de zomer meest van al wenst om ten volle te kunnen genieten van de zalige warmte van de zon en al het moois dat je zomaar in de schoot wordt geworpen?

- Met je teksten wil je bovenal een geruststellende boodschap geven. Blijkbaar ben je bezorgd om de hectische sfeer waarin we leven.

Je zou inderdaad kunnen zeggen dat die boodschap de rode draad is door mijn columns. Vele mensen leven vandaag angstig en onrustig. Het leven is zo kort ingepand, dat wanneer iets niet onmiddellijk lukt, het meteen onoverkomelijk lijkt. Bekijk je de dingen in een groter geheel, dan maak je je veel minder zorgen. De eerste letter van het Hebreeuwse alfabet, de letter bet, schrijf je als een rechthoekig haakje met opening aan de linkerkant. Voor de joden, die zoals de Arabieren van rechts naar links lezen, is het als het ware een richtingwijzer. Je moet vooruitgaan, niet achteromkijken.

Mensen hebben vaak een duwtje nodig, noem het een opkikkertje. En wat doen kikkers? Die maken sprongen. Grote sprongen. En alleen maar vooruit. In de supermarkt spreek ik de mensen graag aan. „Hoe is 't?“, vraag ik dan. „Goed, hé“, klinkt het meestal. Maar als je dan vraagt of ze het menen, volgt een heel verhaal. Heel wat mensen gaan gebukt onder grote of minder grote zorgen. De angst van de moderne mens

wordt opgeklopt door psychologen en pseudopsychologen. Voor hen wordt de toekomst van mensen bepaald door hun verleden. Wetenschappelijke statistieken worden gelezen als het evangelie, maar zonder bevrijdende boodschap. Christus is ons juist komen zeggen dat we altijd opnieuw mogen beginnen, wat er ook gebeurd is. De christelijke vergeffenis is een weg uit de gevangenis van ons verleden. Het 'en toch' van de hoop mag het refrein van het christendom zijn.

- Wat betekent het geloof voor jou persoonlijk?

Voor mij is het de overtuiging dat iemand achter je staat. Schrijf die 'iemand' maar zoals je wil, met grote of kleine letter. Je hebt immers ook nu en dan mensen nodig om God te kunnen voelen. Onlangs nog pleegde een vriend van mij zelfmoord. Dan verzeil je even midden in de storm van het leven. Het geloof maakt me opnieuw rustig en helpt me om dieper te zien.

Maar dat moet je ook een beetje leren, dieper zien. Je moet leren kijken, leren al je zintuigen te gebruiken. Als ik eet, weet ik dat ik het voedsel van God heb gekregen. Als ik opsta, wanneer ik preek, besef ik dat ik alles aan

God te danken heb. Ik hoop dat ik door de juiste woorden te kiezen met mijn columns andere mensen op weg kan helpen om dieper te zien.

- Je bent diaken in de Sint-Jozefparochie te Brasschaat. Wat bracht jou ertoe die stap te zetten?

Ik kom uit een landbouwersgezin met negen kinderen. We werden opgevoed in het geloof, maar ik ben de enige 'fanatieke'. Vanaf mijn jeugd verzamel ik al alles wat met godsdienst te maken heeft. Dat doe ik overigens nog altijd. Mijn schoonvader zei eens al lachend dat ik eigenlijk woorden verzamel, en misschien is dat wel zo. Intussen heeft een papierworm zich door die stapel jeugdherinneringen gevretten en deed ik mijn verzameling weg.

Hoe het ook zij, toen ik een studiekeuze moest maken, leek godsdienstwetenschappen voor mij vanzelfsprekend. Voor mijn ouders was het dat iets minder. Ze vroegen zich af wat je met zo'n studie kon doen. Ik gaf een tijdje les en ben inmiddels ook al een kwarteeuw godsdienstinspecteur voor het openbaar onderwijs in Antwerpen.

Mijn echtgenote volgde de opleiding pastorale werkster en kwam op de proppen met het idee dat diaken worden echt iets voor mij zou zijn. Sommigen raadden het me af, omdat ze het een te weinig kritische functie in de Kerk vinden. Maar we moeten stoppen met naar de Kerk te kijken door de ogen van de media. Die vinden altijd wel iets om te veroordelen. Ze zijn de nieuwe moraalridders. Maar uit hun catechismus is wel het religieuze verwijderd en vervangen door de mens als individu met absolute zelfbeschikking. Dageelijks wordt ons deze bril aangeboden en het is niet makkelijk om een andere op te zetten.

Hoe noem je een kleine dia? In het dialect een 'dia-ken'. Je kunt pas beeld worden dankzij het Licht dat door je schijnt. Zo kan de diaken concreet gestalte geven

aan hoop, geloof en liefde.

- De crisis in de Kerk schrikte jou niet af?

Ik ben ervan overtuigd dat we een Blijde Boodschap te brengen hebben op voorwaarde dat we de wereld erkennen zoals hij vandaag is. We moeten de tekenen van de tijd positief duiden. Je krijgt een akker en daarmee moet je het doen. Het heeft geen zin om de samenleving voortdurend te lopen bekritisieren, nog steeds alsof we zelf de waarheid in pacht hebben.

Ouders van vormelingen krijgen vaak het verwijt dat ze samen

met hun spruit na de feestelijkheden niet meer in de kerk te zien zijn. Op die manier wijs je ze echt naar buiten. We moeten toegeven dat het voor die mensen niet makkelijk is. Dan doen we er beter aan tips te geven, zodat ze er nog het beste van maken. De worm zit vaak in onze eigen kring.

Veel van mijn columns komen tot stand door gesprekken met mijn vader. Op zijn 81ste werkt hij nog steeds op de boerderij. Een bemoedigend beeld is dat van het kaf en het koren. Zonder kaf is er geen graan en wanneer je het graan van het kaf ontdoet, is de berg kaf zoveel groter dat hij onoverkomelijk lijkt. Maar weet je wat? Hij weegt veel minder dan het graan. Zo is het ook met het kwaad onder ons. De Kerk in West-Europa lijkt vandaag op een braakliggend land. Een akker moet geregeld een tijdlang braak liggen, maar ook weer niet te lang, want dan verzuurt hij. Zo moeten we in de Kerk aanvaarden dat er momenten zijn waarop we weinig gehoord worden. Intussen zijn de arbeiders wel in stilte bezig.

Hedwig Van Peteghem, *Opkikkertjes*, Halewijn, Antwerpen, 2006, 128 blz., 12,50 euro. U kunt het boek bestellen door overschrijving van het verschuldigde bedrag met vermelding van „code 233“ plus het aantal gewenste exemplaren op rekeningnummer 220-0971727-17 van Halewijn, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen.

© Wim Hendrix